

Živeti je zame Kristus (7) – Čut poslanstva (2. del)

Za apostolat značilen dinamizem je ljubezen, ki je božji dar: »V božjem otroku sta prijateljstvo in ljubezen eno: božja luč, ki daje toplino« (Kovačnica, št. 565). Cerkev raste zaradi ljubezni svojih vernikov, in šele potem prideta struktura in organizacija, ki sta v službi te ljubezni in njen sad.

4. Apr. 2025

Sv. Luka z živimi potezami opisuje življenje prvih vernikov v Jeruzalemu po binkošti: »Dan za dnem so se enodušno in vztrajno zbirali v templju, lomili kruh po domovih ter uživali hrano z veselimi in preprostimi srcem. Hvalili so Boga in vsi ljudje so jih imeli radi. Gospod pa jim je vsak dan pridruževal te, ki so našli odrešenje« (Apd 2,46-47). A kmalu se je začelo nasprotovanje: aretacija Janeza in Petra, Štefanovo mučeništvo in nazadnje javno preganjanje.

Ravno v teh okoliščinah pa evangelist pove nekaj presenetljivega: »Tisti, ki so se razkropili, so vsepovsod oznanjali besedo« (Apd 8,4). Vsakogar začudi dejstvo, da v trenutkih, ko je bilo njihovo življenje v resni nevarnosti, niso prenehali oznanjevati odrešenja. In to ni osamljen dogodek, pač pa odseva nenehno gibanje. Malo pozneje najdemo podobno novico: »Tisti, ki

so se razbežali pred preganjanjem ob Štefanovi smrti, so prišli do Fenikije, Cipra in Antiohije; vendar so besedo oznanjali samo Judom« (prim. Apd 11,19). Kaj je gnalo tiste prve vernike, da so ljudem, ki so jih srečevali, govorili o Gospodu celó v trenutku, ko so bežali pred preganjanjem? Žene jih veselje, ki so ga našli in ki jim napolnjuje srce: »Kar smo torej videli in slišali, oznanjamo tudi vam, da bi bili tudi vi v občestvu z nami« (1 Jn 1,3). Oznanjajo ga preprosto zato, »da bi bilo naše veselje dopolnjeno« (1 Jn 1,4). Ljubezen, ki so jo srečali na svoji poti ... morajo deliti z drugimi. Veselje je nalezljivo. Ali ne bi mogli tega živeti tudi kristjani današnjega časa?

Pot prijateljstva

Neka podrobnost v tem prizoru iz *Apostolskih del* je zelo pomenljiva. Med tistimi, ki so se razkropili, »pa je bilo tudi nekaj mož s Cipra in iz

Cirene, ki so po prihodu v Antiohijo navezali stike tudi z Grki in jim prinesli evangelij o Gospodu Jezusu« (Apd 11,20). Kristjani se niso zadrževali v zaprtih krogih niti niso čakali, da pridejo v kraje, ki bi bili prikladni za oznanjevanje Življenja in Svobode, ki so ju prejeli. Vsakdo je svojo vero naravno delil z ljudmi, ki mu jih je Bog poslal na pot, v okolju, ki mu je bilo pač najbližje. Na primer, Filip z Etiopijcem, ki se je vračal iz Jeruzalema, ali zakonca Ákvila in Prískila z mladim Apolom (prim. Apd 8,26-40; 18,24-26). Zaradi božje ljubezni, ki je navdajala njihovo srce, so skrbeli za vse te ljudi in z njimi delili tisti zaklad, »ki nam daje veličino in tiste, ki ga prejmejo, more narediti boljše in srečnejše«. ^[1] Če izhajamo iz božje bližine, bomo lahko nagovorili tiste, ki so v naši bližini, ter z njimi delili novo Življenje, ki nam ga daje Gospod. Na ta način bo, tako kot nekoč, tudi sedaj mogoče reči: »Gospodova roka je bila

z njimi in veliko ljudi se je spreobrnilo h Gospodu in sprejelo vero« (Apd 11,21).

Druga misel, ob kateri se lahko zadržimo v luči te zgodbe, pa je to, da je bolj kot s strukturiranim in organiziranim delovanjem Cerkev rasla – in raste – zaradi ljubezni svojih vernikov. Struktura in organizacija sta prišli pozneje, ravno kot nekaj, kar je v službi te ljubezni in njen sad. V zgodovini Dela opazimo nekaj podobnega. Tisti, ki so najprej sledili svetemu Jožefmariju, so imeli druge radi z iskreno ljubeznijo in to je bilo okolje, v katerem si je božje sporočilo utiralo pot. Kot pripovedujejo o prvem študentskem domu: »“Tisti z Ulice Luchana 33” so bili prijatelji, zedinjeni v istem krščanskem duhu, ki ga je razdajal oče. Kdor se je počutil prijetno v vzdušju, ustvarjenem okoli Jožefmarija in ljudi v njegovi bližini, je zato prišel

nazaj. Dejansko si v stanovanje na Ulici Luchana prišel zaradi povabila, ostal pa si tam zaradi prijateljstva.«^[2]

Koristno je, da se spomnimo na ta vidik zgodovine Cerkev in Dela, ko se skupaj z rastjo, ki je prišla z leti, pojavi tveganje, da bi se bolj zanašali na apostolske dejavnosti kot pa na delo, ki ga lahko opravi vsak posameznik. Oče nas je želel pred nedavnim spomniti na to: »V sedanjih okoliščinah evangelizacije je še toliko potrebneje dati prednost, če je le mogoče, osebnemu odnosu, vidiku, ki je v središču načina izvrševanja apostolata, ki ga je sveti Jožefmarija našel v evangeljskih besedilih.«^[3]

V resnici je naravno, da je tako. Če je apostolatu lastni dinamizem ljubezen, ki je božji dar, potem »sta v kristjanu, v božjem otroku, [...] prijateljstvo in ljubezen eno: božja luč, ki daje toplino«.^[4] Prijateljstvo je

naklonjenost in za božjega otroka je to pristna ljubezen. Cilj torej ni imeti prijatelje, *zato da bi* lahko opravljali apostolat, marveč sta prijateljstvo in apostolat izraza ene in iste ljubezni. Še več, »prijateljstvo samo je apostolat; prijateljstvo samo je dialog, pri katerem dajemo in prejemamo luč; pri katerem se porajajo načrti v skupnem odkrivanju obzorij; pri katerem se veselimo dobrega in se podpiramo v težavah; pri katerem nam je lepo, ker Bog hoče, da smo zadovoljni«. ^[5] Ni odveč, če se vprašamo: Kako skrbim za svoje prijatelje? Delim z njimi veselje, ki izhaja iz mojega zavedanja, da sem za Boga pomemben? Po drugi strani pa – si prizadevam doseči več ljudi, posameznikov, ki niso nikdar srečali vernika, da bi jih približal k božji ljubezni?

Na križpotjih sveta

»Če namreč oznanjam evangelij, nimam pravice, da bi se ponašal, saj je to zame nujnost. Kajti gorje meni, če evangelija ne bi oznanjal!« (1 Kor 9,16). Te besede sv. Pavla so za Cerkev stalen opomin. Ravno tako je njegovo zavedanje, da je od Boga izvoljen za neko poslanstvo, vedno aktualen vzor: »Ko bi namreč to delal na lastno pobudo, bi imel pravico do plačila. Če pa tega ne delam na lastno pobudo, mi je zaupano poslanstvo« (1 Kor 9,17). Apostol narodov se je zavedal, da je bil poklican, da ponese ime Jezusa Kristusa »pred pogane in kralje in Izraelove sinove« (Apd 9,15), in zato je čutil sveto nujnost, da doseže vsakega od njih.

Ko ga je na njegovem drugem potovanju Sveti Duh popeljal v Grčijo, se je Pavlovo srce razširilo in se vnemalo ob tem, ko je zaznaval žejo po Bogu v svoji okolici. Ko je v Atenah čakal na svoja tovariša, ki sta ostala v Bereji, pripoveduje sv. Luka,

da »ga je v dno duše prizadelo, ker je videl, kako je mesto polno malikov« (Apd 17,16). Najprej se je – kot je bila njegova navada – odpravil v shodnico. Vendar se mu je to zdelo malo in je, kakor hitro je bilo mogoče, šel tudi na agoro, potem pa so ga Atenčani sami prosili, naj vsem skupaj spregovori in jim predstavi »ta novi nauk, ki ga oznanjaš« (Apd 17,19). Tako je Pavel na atenskem Areopagu, kjer so se srečevali najbolj aktualni in vplivni miselni tokovi, oznanil ime Jezusa Kristusa.

Tako kot apostol smo tudi mi »poklicani, da s prizadevnostjo in spontanostjo prispevamo k izboljšanju sveta in kulture našega časa, tako da bi se odprla za božje načrte glede človeštva: *cogitationes cordis eius*, misli njegovega srca ostanejo od roda do roda (Ps 33[32], 11)«. ^[6] Nekaj naravnega je, da se v številnih krščanskih vernikih rodi želja, da bi dosegli tiste kraje, ki

»imajo velik vpliv na prihodnjo podobo družbe«. ^[7] Pred dva tisoč leti so bile to Atene in Rim. Kateri pa so danes tisti kraji? So v njih navzoči kristjani, ki morejo v njih biti »prijeten Kristusov vonj« (2 Kor 2,15)? In mi, ali lahko kaj storimo, da bi se približali tem krajem, ki pogosto niti niso več fizični kraji? Pomislimo na velika prizorišča, kjer mnogo ljudi sprejema ključne odločitve življenjskega pomena ... Pomislimo pa tudi na predele našega kraja, našega okoliša, na naše delovno mesto. Koliko lahko tam doseže navzočnost nekoga, ki širi bolj pravičen in solidaren pogled na človeka, ki ne dela razlik med bogatimi in revnimi, zdravimi in bolnimi, domačini in tujci, itd.

Če dobro pomislimo, je vse to sestavni del poslanstva vernikov laikov v Cerkvi. Kot je nakazal drugi vatikanski cerkveni zbor, »jih Bog kliče, da bi z izvrševanjem svoje

lastne naloge in ob vodstvu evangeljskega duha kakor kvas od znotraj prispevali k posvečevanju sveta in da bi na ta način predvsem s pričevanjem svojega življenja in z žarom svoje vere, upanja in ljubezni razodevali Kristusa drugim«. ^[8] Ta klic, ki je skupen vsem vernikom laikom, se na poseben način udejanja v tistih, ki smo prejeli poklicanost v Opus Dei. Sveti Jožefmarija je apostolat svojih hčerá in sinov opisal kot »intravenozno injekcijo v krogotoku družbe«. ^[9] V njih je videl prizadevanje, da bi ponesli »Kristusa v vsa okolja, kjer se odvijajo človeške dejavnosti: v tovarno, v laboratorij, na polje, v obrtniško delavnico, na ceste velikih mest in na gorske poti«, ^[10] ter ga s svojim delom postavili »na vrh vseh zemeljskih dejavnosti«. ^[11]

V želji ohraniti živo to temeljno značilnost Dela nas je oče v svojem prvem pismu kot prelat opogumljal, da bi »v vseh spodbujali navdušenje

za njihov poklic: v tistih, ki še študirajo in gojijo velike želje po izgradnji družbe, kakor tudi v tistih, ki svoj poklic že opravljajo; dobro je, da s pravimi nameni spodbujajo sveto željo, da bi prišli daleč in pustili sledi«. ^[12] Ne gre za to, da bi se gnali za »zadnjimi kriki tehnike« zgolj iz hlepenja po izvirnosti, temveč za zavedanje, da za vernike Opus Dei »biti na tekočem, razumeti moderni svet predstavlja nekaj naravnega in nagonskega, ker so – skupaj s sebi enakimi, drugimi državljani – oni tisti, ki ta svet izgrajujejo in mu dajejo modernost«. ^[13] To je čudovita naloga, ki od nas zahteva nenehno prizadevanje, da bi stopili ven iz našega majhnega sveta in povzdignili pogled na neizmerno obzorje odrešenja: ves svet pričakuje poživljajočo navzočnost kristjanov! Kaj pa mi? »Kolikokrat nas vleče, da bi udobno ostali na obrežju! Toda Gospod nas kliče, da odrinemo na odprto morje in vržemo mreže bolj

globoko (prim. Lk 5,4). Vabi nas, da iztrošimo svoje življenje v njegovi službi. Oklepajoč se njega si upamo vse svoje talente postaviti v služenje drugim. Ko bi le čutili priganjanje njegove ljubezni (prim. 2 Kor 5,14) in bi mogli reči s sv. Pavlom: "Gorje meni, če evangelija ne bi oznanjal!" (1 Kor 9,16).«^[14]

Razpoložljivost za uresničevanje Dela

Poleg želje po prinašanju odrešenja mnogim ljudem je v apostolovem srcu tudi »skrb za vse Cerkve« (2 Kor 11,28). Potrebe so v Cerkvi bile navzoče od vsega začetka: *Apostolska dela* poročajo, da je Barnaba »prodal svojo njivo in prinesel denar ter ga položil k nogam apostolov« (Apd 4,37); sv. Pavel v mnogih svojih pismih omenja, da pripravlja nabirko za kristjane v Jeruzalemu. Tudi v tem pogledu Delo ni bilo izjema. Le teden dni po svojem prvem prihodu v Rim,

30. junija 1946, pošlje sv. Jožefmarija pismo članom Generalnega sveta, ki je bil takrat v Madridu: »Čim bo mogoče, nameravam priti v Madrid in se vrniti v Rim. Treba je – Ricardo!^[15] – pripraviti šeststo tisoč pezet, res je nujno. To se, ob naši veliki gmotni stiski, zdi nekaj norega. Kljub vsemu pa moramo obvezno tukaj dobiti hišo.«^[16] Gmotne potrebe, povezane s hišami v Rimu, so se komaj začele, in tako kot prvi kristjani so vsi v Delu gledali nanje kot na nekaj zelo svojega. V zadnjih letih je g. Javier ganjen pripovedoval zgodbo o dveh duhovnikih, ki sta prišla v Urugvaj, da bi začela z delom Opus Dei. Ko sta bila že nekaj časa v državi, sta prejela zajetno donacijo, ki bi ju rešila iz stiske, ki ju je pestila. Vseeno pa nista niti za trenutek oklevala in sta jo v celoti poslala kot prispevek za hiše v Rimu.

Gmotne potrebe se v času Jožefmarijevega življenja niso

končale, ampak ostajajo – in bodo ostale vedno. Hvala Bogu se dejavnosti po vsem svetu množijo in pri tem je treba poskrbeti tudi za vzdrževanje že obstoječih. Zato je enako pomembno, da se ohranja živ čut odgovornosti za te potrebe. Kot nas spominja oče, »nas bo naša ljubezen do Cerkve gnala, da bomo priskrbeli sredstva za razvoj apostolskega dela«. ^[17] Ne gre le za to, da dodamo svoj doprinos, temveč predvsem, da se to prizadevanje rodi iz naše ljubezni do Dela.

Enako bi lahko rekli o čudovitem izrazu naše vere v božji izvor poklicanosti k uresničevanju Opus Dei na zemlji. Dobro vemo, kako se je sv. Jožefmarija radostil ob veseli izročitvi, ki jo je gledal v svojih hčerah in sinovih. V enem svojih zadnjih pisem se je Gospodu zahvaljeval, ker so živeli »popolno razpoložljivost – znotraj obveznosti svojega osebnega stanú, sredi sveta –

za služenje Bogu v Delu«. ^[18] V trenutkih prerekanja in negotovosti, ki je vladala v Cerkvi in v svetu, je ta velikodušna izročitev zasijala posebej svetlo: »Mladi in manj mladi so se povsem naravno selili iz kraja v kraj ali pa so zvesto in neutrudno vztrajali na istem mestu; če je bilo potrebno, so zamenjali okolje, prekinili svoje delo in svoj trud usmerili v drugačno dejavnost, ki je bila koristnejša z apostolskega vidika; naučili so se novih stvari, rade volje so sprejeli to, da se skrijejo in izginejo ter dajo prednost drugim: navzgor in navzdol.« ^[19]

Zagotovo, četudi je glavna aktivnost Dela osebni apostolat vsakega od njegovih vernikov, ^[20] ne gre pozabiti, da na korporativen način spodbuja tudi nekatere socialne, vzgojne in dobrodelne dejavnosti. To so drugačni izrazi iste goreče ljubezni, ki jo je Bog položil v naše srce. Razen tega tudi izobraževanje, ki ga nudi

Delo, zahteva »določeno strukturo«, ^[21] neobsežno, vendar nujno potrebno. Isti čut poslanstva, ki nas žene, da se približamo mnogim ljudem in skušamo biti kvas v središčih odločanja v sodobnem svetu, ohranja v nas neko zdravo skrb za te potrebe celotnega Dela.

Številni verniki Opus Dei – samski in poročeni – delajo v najrazličnejših apostolskih dejavnostih. Nekateri se ukvarjajo z izobraževanjem in vodenjem v Delu. Čeprav to ni bistvo njihovega poklica, je odprtost za takšne naloge del njihovega konkretnega načina za uresničevanje Opus Dei. Zato jih oče spodbuja, naj ohranjajo »navdušenje za svoj poklic« in se obenem »aktivno in velikodušno dajejo na razpolago, da bi se z enakim poklicnim navdušenjem posvečali izobraževalnim in vodstvenim nalogam«. ^[22] Ne gre za to, da bi te naloge sprejemali kot neko naloženo

zadolžitev, ki ne bi imela ničesar skupnega z osebnim življenjem. Nasprotno, to je nekaj, kar se rodi iz zavedanja poklicanosti k veliki nalogi in hotenja po zgledu sv. Pavla, da bi postal »služabnik vseh, da bi jih čim več pridobil« (1 Kor 9,19). Te naloge dejansko so »strokovno delo, ki zahteva posebno in skrbno usposabljanje«. ^[23] Kadar torej sprejemamo tovrstne zadolžitve, jih sprejmemo s *čutom poslanstva* ter jih izvršujemo v želji, da bi vsakdo doprinesel svoje peščeno zrnce. Iz istega razloga pa to človeka ne sme odtrgati od sveta, temveč bo to način, da ostane sredi sveta in ga skuša spraviti z Bogom, ter os, okoli katere se vrti njegovo posvečevanje.

V prvotni Cerkvi so učenci bili »kakor eno srce in ena duša« (Apd 4,32). Živel so drug za drugega v čudovitem bratstvu: »Kdo je slaboten, ne da bi bil tudi jaz slaboten? Kdo pa se spotika, ne da bi tudi mene

žgalo?« (2 Kor 11,2). Od tam, kjer so srečali veselje evangelija, so ves svet navdajali z lučjo. Vsi so čutili skrb za to, da mnogo ljudi privedejo h krščanskemu odrešenju. Vsi so želeli sodelovati pri delu apostolov: z razdajanjem svojega lastnega življenja, z gostoljubnostjo, z gmotno pomočjo, ali pa tako, da so stopili v njihovo službo, tako kot Pavlovi spremljevalci na njegovem potovanju. To ni podoba iz preteklosti, marveč čudovita resničnost, katere utelešenje gledamo v Cerkvi in v Delu, in ki smo jo poklicani utelesiti tudi danes, z vso dejanskostjo našega svobodnega odgovora na božji dar.

Lucas Buch

[1] Papež Frančišek, *Apost. spod. Gaudete et Exsultate*, 19. 3. 2018, št. 131.

[2] J. L. González Gullón, *DYA – La Academia y Residencia en la historia del Opus Dei (1933–1939)*, Rialp, Madrid, str. 196.

[3] F. Ocáriz, *Pastirsko pismo*, 14. 2. 2017, št. 9.

[4] Sv. Jožefmarija, *Kovačnica*, št. 565.

[5] F. Ocáriz, *Pastirsko pismo*, 9. 1. 2018, št. 14.

[6] F. Ocáriz, *Pastirsko pismo*, 14. 2. 2017, št. 8.

[7] Prav tam, št. 29.

[8] Drugi vatikanski koncil, Dogm. konst. *Lumen gentium*, št. 31.

[9] Sv. Jožefmarija, *Navodilo*, 19. 3. 1934, št. 42.

[10] Sv. Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 105.

[11] Prav tam, št. 183.

[12] F. Ocáriz, *Pastirsko pismo*, 14. 2. 2017, št. 8.

[13] Sv. Jožefmarija, *Pogovori*, št. 26.

[14] Papež Frančišek, Apost. spod. *Gaudete et Exsultate*, 19. 3. 2018, št. 130.

[15] Ricardo Fernández Vallespín je bil takrat generalni upravitelj Dela, zato je bila njegova naloga skrb za gmotne potrebe.

[16] A. Vázquez de Prada, *Ustanovitelj Opus Dei*, 3. knjiga.

[17] F. Ocáriz, *Pastirsko pismo*, 14. 2. 2017, št. 8.

[18] Sv. Jožefmarija, *Pismo* 14. 2. 1974, št. 5.

[19] Prav tam.

[20] Sv. Jožefmarija, *Pogovori*, št. 51.

[21] Prav tam, št. 63.

[22] F. Ocáriz, *Pastirsko pismo*, 14. 2. 2017, št. 8.

[23] Sv. Jožefmarija, *Pismo* 29. 9. 1957, št. 9.